

[Socialministeren]

godkendes forsøg med nye tilbud til personer, som af helbredsmæssige grunde har behov for støtte. Der henvises til lov nr. 192 af 23. marts 1992.

Formålet med lovændringen var at udvide kommunernes muligheder for at gennemføre forsøg på ældre- og handicapområdet, således at også serviceydelser kan gøres mere fleksible og individuelle i relation til den enkelte bruger. Forsøgsbestemmelsen forudsætter, at kommunerne på baggrund af lokale forhold træffer beslutning om, hvilke forsøg de ønsker afprøvet.

Under behandlingen af lovforslaget i Folketinget blev der givet en række eksempler på alternative løsninger, der kunne iværksættes efter den udvidede forsøgsbestemmelse. Det blev tydeligt understreget, at forsøgsbestemmelsen *ikke* giver mulighed for at fravige kommunernes overordnede ansvar for den sociale service i kommunen, ligesom kommunerne heller ikke kan fritages for ansvaret for gennemførelse af forsøgene (tilsyn m.v.).

Jeg kan oplyse, at der ikke efter vedtagelsen af lov nr. 192 af 23. marts 1992 er godkendt forsøgsordninger i medfør af den udvidede forsøgsbestemmelse, jf. bistandslovens § 138 b, stk. 1, 3. pkt.

Spm. nr. S 1391

Til *socialministeren* (8/6 94) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Er det ministerens opfattelse, at der i forældres revselsesret over for egne børn ligger en straffri hjemmel til uden videre at øve vold, som ville være omfattet af straffeloven, såfremt den omfattede andre end egne børn, og er ministeren bekendt med, at vold efter straffeloven kan omfatte puf og skub, og hvordan vil ministeren ved lov indskrænke en revselsesret, der ikke er beskrevet i straffeloven?«

Begrundelse

Ministerens udtalelser i dagspressen kunne efterlade det indtryk, at ministeren hidtil har været af den opfattelse, at der slet ikke eksisterede en revselsesret, men at ministeren nu er af den opfattelse, at vold mod egne børn uden videre er tilladt, og at ministeren vil tage initiativ til at få dette forhindret. Det findes derfor væsentligt, at offentligheden gøres bekendt med,

hvad ministeren egentlig mener og vil tage initiativ til.

Svar (16/6 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg må indledningsvis sige, at det ikke tilkommer mig som socialminister at begive mig ud i teoretiske betragtninger om, hvilke former for vold – udøvet af forældre mod deres egne børn – der vil være omfattet af straffeloven.

Der henvises i begrundelsen for spørgsmålet til, at jeg har udtalt mig i dagspressen i forbindelse med den verserende debat om den såkaldte revselsesret, og at det derfor er væsentligt at vide, hvad jeg egentlig mener og vil tage initiativ til.

Dette kan jeg besvare helt klart. Som minister for børnene er jeg stærkt optaget af dette emne. Jeg ser det som en meget vigtig opgave, at vi beskytter børn mod overgreb af enhver art, og herunder falder bestemt også forældres hårdhændede behandling af deres børn i opdragelsesøjemed. Efter min opfattelse er forældres legemlige afstraffelse af deres børn helt uacceptabel.

Med hensyn til de initiativer, jeg vil tage, må jeg erkende, at med den gældende opgavefordeling ministerierne imellem hører et lovgivningsinitiativ på dette område ikke naturligt hjemme i Socialministeriet.

Uanset den verserende juridiske diskussion om rækkevidden af myndighedslovens § 7, stk. 2, mener jeg imidlertid, at der kan ligge en selvstændig opgave i at formidle oplysning til både børn og forældre om, at legemlig afstraffelse er uacceptabel. Erfaringer fra de andre nordiske lande viser, at oplysning rettet både til børn og forældre har været en vigtig holdningspåvirkende faktor med hensyn til voldsanvendelse mod børn.

Efter min opfattelse vil iværksættelse af en oplysningskampagne være en opgave, som naturligt måtte høre hjemme under det nye Børneråd. Når Børnerådet er endeligt sammensat, vil jeg derfor foreslå rådet at tage denne opgave op.

Spm. nr. S 1392

Til *justitsministeren* (8/6 94) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren – gennem senere års retspraksis – beskrive det straffri område for for-